

Kiadóhivatal:

Kaposvár, Teleky-utca 9.

Ide czimezendők az
előfizetési pénzek,
hirdetések és nyilvántá-
rozások közlemények.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt

Félévre 2 "

Negyedévre 1 "

Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség:

Kaposvár, Teleky-utca 9.

Ide küldendő a lap
szellemi részét illető
minden közlemény.

Bérmintetien küldeményt
nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza
nem adunk.

SOMOGYI UJSÁG

MEGYEI- és HELYI-ÉRDEKŰ, VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: szombaton.

Szerkesztő: Magyar János.

Beteljesedett.

Az újra ébredett társadalom jel-
szós zászlója kitűzve lengedez immár
országházunkon, az enyhe tavaszi lég-
ben; a testvér szeretet arany betűvel
himezve ragyog rajta a szent jelvénye:
hazaszeretet.

A nemzet nem csalódott bizalmá-
val kitüntetett képviselőiben; az eszme
fényes diadalt aratva került ki az ur-
nából. Az a nagy horderejű eszme,
mely hivatva van egy újabb, tisztul-
tabb fölfogással bíró nemzedéket, egy
szélesebb határvonalakra tágitott és
mégis össze forrottabb hazát megle-
menteni.

Ezért köszöntjük bizalommal, él-
jenekkel!

A romlott század két nagy erény-
nyel egyenliti ki a bűnök hosszú ro-
vását, e két évszámmal: 1848 és 1849.
A szabadság, mely akkoron megszü-
letve hosszán élte át a fejletlenség

csecsemő korát; ma már mint daliás
ifju diadalait ünnepli.

Mi pedig ünnepeljük az eszmében
magát, az egyéni korlátlan szabadsá-
got, mely ma újra föltámadott, messze
verődő sugarakat vonva maga után.

A nemzet képviselői megtették
kötelességüket a kor iránt, és a nemzet
hódolattal adózik nekik elismeréssel
most a korona megbízottjain van a
sor, hogy ezt meg tegyék.

Nem akarunk rábeszélésekig ter-
jeszkedni, de annyit mégis fölujtunk,
ami jószemek előtt nem titok többé,
hogy a kötelező forma életbe léptével
egy rendezettebb társadalmi élet, tisz-
tultabb nemesebb irányu kor szebb
korszaka fog fölvirulni, hol a salak
helyett az egymást segíteni kész sze-
retet fog a fölszínre vergődni.

Ennek elvetésével azonban ma
már — beláthatatlan zavaroknak le-
hetnének az illető körök előidézői,

melynek gyűrűi messzebbre kiterjed-
nének, mint egyelőre gondolnák. Meg-
történhetnék, hogy bontó hatása szá-
zadokra kiható lenne.

A szabadság első csirájával össze
kapaszkodva nőtt ki ez az eszme is és
most, hogy már mély gyökeret ereszt-
te plántává növekedett egyiket, a má-
sik ártalma nélkül, egymás mellől, ki-
tépni nem lehet. Ez az, amit nem
akartunk elhallgatni.

Ez a néhány hazaszeretet sugalta
szó képviselje a mi igaz lélekből han-
goztatott éljenünket:

Éljen a haladás!

Az állandó választmány f.
No 18-án Tallián Gyula főispán ur elnök-
lete tartotta ülését.

A „SOMOGYI UJSÁG” TÁRCZÁJA.

A láda titka.

Kint csurgott az eső, a koromsötét
világtalan éjben. A szél szaggatottan du-
dolt ismeretlen bus melódiákat s valami
mondhatatlan szomorúság fogta el az egész
tájat.

Bent a nagy teremben szólott a he-
gedű, csengtek a poharak s messze ki-
zengett a vig borozók dala.

Huszártisztek mulattak ott muzsika-
szó mellett.

Tele volt az asztal pezsgős üvegekkel
s lelkesülten üritgették a vékony nyaku,
öblös poharakat, mintha egy vérszerző-
dést pecsételtek volna.

Pedig csak amolyan boldog családi
ünnepe volt. Az egyik főhadnagy tegnap
tartotta a kézfogóját. Nagyon nyomta már
a lelkét az adósság lidércze s megkérte a
leányt, a ki őt már szerette s a mellett,
hogy csupa ragyogó harmatból és hajnali
napfényből látszott összetéve lenni, még
csinos hozományával is kiegészíti majd
boldogságát, hogy ezental az öngyilkos-
ság gondolatát még csak az előszobáján
se merészel koczogni.

Az ő vállát nyomta a házigazda tiszte.
Bajtársai csak az ő örömet segítették meg-
osztani vele, mert egymagának alighanem
sok lett volna.

Ki volt világítva fényesen a terem,
de az igazán fényes gázcsillárok a sze-

mőkben égtek, a melyeket egymásután
gyújtogatott föl a gondtalan mámor.

De legjobban ki volt világítva a sa-
rokba huzódott tiszthelyettes, a ki egy-
másra font lábbal, tenyerébe csuklott föl-
vel s merev közönynyel bámult maga
elő.

Az arca esupa láng volt, szinte kap-
kodott a friss levegő után, kidagadt hom-
lokerein majd kifröcsesent az izzó vér-
sugár.

A többiek daloltak, ő hallgatott.
Csak himbálta a fejét szomorúan, esende-
sen, mintha azt akarta volna kérdezni:

„Mért születni, minek élni?”

Aztán ismét kezébe kapta a habzó
poharat s fenéig üritette. Háromszor
addig, míg a többiek egyszer.

Mikor elhallgatott a cigány s el-
csöndesült a zaj, a főhadnagy föltek s
lehajolva hozzá, gyöngéden kérdezte:

— Mi bajod van fiam?

Megrázkódott erre a mámoros kadét
s halkán, elérzékenyülve mormolta:

— Hej főhadnagy ur, ha én ezt a

„fiam” szót csak egyszer hallhattam volna
életemben, most nekem volna tán itt a
legszilajabb kedvem.

— Bohó, hát hogy ne hallhattad
volna. Talán csak vannak szüleid?

— Nincsenek bizony és nem is voltak.

E naiv kijelentésre roppant hahotára
fakadtak a tiszték.

— Nincs azon mit nevetni, pattant

fel a kadét sértett önértéssel s jóval emel-
tebb hangon. mert ha tudnám, hogy meg-
haltak, legalább az a vigasztalásom len-
ne, hogy fölkeresném sirjaikat, de semmit
se tudok róluk, tehát annyi rám nézve,
mintha nem is lettek volna.

— Hát olyan korán elvesztetted őket,
hogy nem is emlékszel rájuk?

— Mondom, hogy semmit se tudok
róluk. Az árvaházban nevelkedtem. Azt
mondták, hogy úgy találták egy kapu alatt.
Soha e szót nem hallottam: „édes fiam”.
Nem tudom, hogy ki vagyok, mi volt az
apám neve, élnek-e valahol s ha igen,
mért hagytak el ilyen nyomorultul. El
nem tudom képzelni, hogy apám volt-e
olyan gazember, vagy anyám olyan el-
vetemült, hogy elrabolta tőlem a gyer-
mekörömöket s vigasztalanná, sivárrá tette
életemet, attól kezdve, mióta érezni és
gondolkozni tudok.

— És gondoskodott-e rólad valaki?
— kérdezé tovább.

— Azt nem tagadhatom. Atyai gon-
dozásban részesültem, mindenem meg volt
ugy az árvaházban, mint később a kadét
iskolában, a mit csak kívántam, de mind
ez nem ért semmit, nem tudtam kitől jön
miért jön, még csak köszönetet se mond-
hattam értök. Nem volt lélek, a ki igaz
szeretettel közeledett volna hozzám, mint
a többiekhez, a ki átölelt volna s öcsém-
nek, vagy fiamnak szólított volna. Sok-
szor majd megölt a sovárgás.

HIREK.

— Kérem! Felkérjük a tek. ügyvédi és bírói kart, hogy hírdetéseiket lapunknak, — mely azokat a legpontosabban és legjutányosabban közvetíteni fogja, — megküldeni s illetve ezekben lapunkat is részesteni szíveskedjék.

A kiadóhivatal.

— Személyi hírek. Rózsa Bertalan a 82-ik m. kir. honvéd gyalog dandár parancsnoka a honvéd csapatok megsemmisítése végett e hó 18-án Kaposvárra érkezett.

— Spitzkö Imre tankerületi főigazgató kir. tanácsos folyó hó 16-án érkezett városunkba a főgimnázium hivatalos meglátogatása végett. Mint mindig ugy ez alkalommal is legnagyobb megelégedéseit fejezte ki a tapasztalt rend felett.

— Hock János képviselő, a kaposvári áll. főgimnázium volt hittanárát Békéscsabán egyhangú felkiáltással megválasztották plébánosnak.

— Kinevezés. Süveg János kaposvári kir. törvényszéki aljegyzőt az igazságügy-miniszter jegyzővé nevezte ki.

— Névváltoztatás. Eckstein Ignác néklai lakos, földbirtokos vezetéknévét a f. évi 29056. számú belügyminiszteri engedéllyel Erdős-re magyarosította meg.

— Esküvő. Puskás Tivadar magy. kir. államvasuti hivatalnok mai nap reggel 7 órakor vezette oltárhoz Razgha Margit kisasszonyt, a kaposvári plébánia templomban.

— Megszűnt napilap. A „Honvéd“ című képes napilap pártolás hiányában megszűnt s e hó 17-én adta ki utolsó számát.

— Alsóközség, mint értesülünk országos vásártartási jogot kér a földmivelési miniszteriumtól. Kérelmét azonban tekintve, a szomszédos községek előbb szerzett jogainak sérelme nélkül alig volna teljesíthető, valószínűleg mellőzni fogják. Egyben felemlítjük, hogy Csurgó is 2 új vásártartási iránt adott be kérvényt a miniszterhez.

— A flumei juniusi országos dalünnepélyre ez ideig nem kevesebb, mint 46 férfi dalegylet 2179 taggal jelentkezett. Oly szám a milyen még egy dalünnepélyen sem volt. Az óriási érdeklődés folyton fokozódik. További jelentkezéseket azonban, miután a működő egyletek már is túl jegyez-

tették magukat, többé nem vétetnek figyelembe.

— Uj hetivásár. Böhönye községben, melyet a Szob-B-Szentgyörgyi vasútvonal a kis községek sorából kiemelt, ezen túl minden pénteken hetivásár tartatik.

— Itt a tavasz! A hivatalos tavasz bizony késedelmesedett, s a szeszélyes áprilisa bizta a rügybontást. Április szellője hozta haza fecskéinket. Április éjti kétsége a gazdákat a meleg és száraz időjárásnak miatta. 17-én és 18-án könnyű tavaszi eső permetezett, de még az ilyen eső nem hoz áldást. Kukorica és burgonya alá nem is lehet szántani. No de bizunk a kalendárium profétájában!

— Zsolnay Vilmos ismert cigányprimás, ki jól szervezett bandájával Abbázában a német császári családbédejein is muzsikált, s az egész télet Fiumében töltötte, 18-án jött haza Kaposvárra.

— Kund Béla gyilkosa. Mi is közöltük, s a hír bejárta a fővárosi lapok közlési nyomán az országot, hogy Kund Béla nagybirtokos gyilkosait a csendőrség kézrekerítette. Mint közvetlen megbízható forráshól értesülünk ez a hír téves. Igaz, ugyan, hogy a csendőrök Miután és Papjútai orvadásokat letartóztatták, mint kiket a legnagyobb gyanu terhel, de ezek a vizsgálat fokán semmi érdemlegeset nem vallanak. A nyomozás tovább folyik, s kiterjesztették a Fajsz körül fekvő összes községekre és pusztákra.

— Érdekes végtárgyalás. Somogyi Sándor főutczai kereskedő gyilkosának ügyében e hó 23-án hétfőn d. e. 9 órakor lesz a végtárgyalás a kir. törvényszék bünygyi tárgyaló termében.

— Tűzek. Zákányban e hó 9-én mint tudósítónk írja — a községi jövelem, csőszház, istálló és paja gyermek vigyázatlansága folytán kigyuladt, s tövig leégett. Ugyancsak április 9-én P. Szt. Péteren Löwenstein Enil bérlo majorában ütött ki a tűz, elhamvasztva az istálló körül nagy mennyiségben összehalmozott szalmát és almot. A községi tűzoltóság odaadó munkájának köszönhető, hogy a tűz gyorsan lokalizáltatott s a hosszú istálló épület megmentetett. A tűz oka eddig ismeretlen.

— A Magyar Államvasut és hivatalnokai. Az államvasutak igazgatósága — május első napján oly meglepetésben részt sítí hivatalnokait, amely egyrészt örömk-

re fog szolgálni másrészt pedig rövidséget okoz neki. A jövő hónap elsején ugyanis a lakbéréket fölemelik úgy, hogy oly lakpénzt kapnak, mint a közhadserégekben tisztek. Ennek ellenében azonban elveszik legnagyobb kedvezményeik egyikét: az ingyenes jegyeket. Május első napjától nem kapnak szabad jegyet, hanem a rendes menetdíjnak egy negyedrészt kell fizetniük.

— A somogyi népviselet — mint való ok. A pécsi kir. tábla mint a P. U. írja furesa egy válóperrel foglalkozott a napokban. Egyik somogymegyei faluban egy délczez parasztleány megszeretett egy tűzről pattant fehéreselédet és az annak rendje és módja szerint el is vette feleségül. Boldog volt a házasság, hisz csak a szerelem hozta azt létre. De csakhamar felhő tornyosult e szerelmi frigyre. A boldog férj azt kérte feleségétől, hogy az ünneplő ruhája a falu szokásainak megfelelőleg ne cifra, színes vászonból készüljön, hanem mint azt a falu minden jóra való asszonyánál láthatja, legyen az tiszta fehér, mint a patyolat, mert máskülönben meghidegülné szerelme feleségéhez. Az asszony nem akart urának szót fogadni, most még inkább cifra ruhákat öltött magára és ezen annyira összeveszték, hogy két hónapos házasság után a férj megindította a válópórt felesége ellen, melyet azonban aligha fog megnyerni, mert más okot mint a felesége ruházatát, mint való okot felhozni nem tudott. A felesége ellentállása által bevallott gyűlölet nem fogadtatott el való oknak, mert a ruházat miatt azt, kit két hónap előtt szerelemből oltár elé vezetett meggyűlölni nem lehet.

— Végzetes tréfa. Zalamegye Batyk nevű községben, — mint a Z-i K-ny írja — egy Kocsis Mari nevű fiatal leány egy legény éretlen tréfájának majdnem áldozatul esett. A batyki szőlőpásztor egy ot-tani gazda pinczejébe látogatott le egy pohár borra és fennhagyta kétesöví töltött fegyverét. Míg a pásztor lenn időzött a pinceze elé járt egy csomó mezei munkás a kik közül Németh István, egy fiatal parasztleány felkapta a pásztor fegyverét és tréfálkozva a többiek felé fordította, de oly ügyetlenül, hogy a fegyver elsült és Kocsis Mari, a ki a munkások sorában állt, összerogyott. A szerencsétlen leány nem halt meg, — hanem életveszélyesen megsérült — és most a zalaegerszegi kór-

— Kadétkorodban se hallottál semmi hírt felőlük?

— Egy szemernyt se. A zsebpénzt az igazgató pontosan átadta; ha valamire szükségem volt, csak neki jelentettem s minden kéresem csakhamar teljesítve volt. Bár ez ismeretlen segélyforrás végtelenül bántott, mindig azt reméltem, hogy, mint a regényekben, itt is csak fölbukkan az a láthatatlan kéz, mely vagy az anyámé, vagy atyámé lesz. De most már látom hogy hiába minden, születésem titka soha se fog fellebbeni többé.

— De mért nem beszéltél egyszer férfiasan az igazgatójával? Neki tudnia kellett, hogy kitől kapja a pénzt.

— Kértem én őt eleget. De mindig csak azt hajtotta, hogy neki egy hordár kézbesíti a pénzt, azt meg hiába faggattam, mert nem ismeri a pénz küldőjét. Kutatni meg lehetetlen volt, mert mindig más-más hordár állított be hozzám.

— Igazán rejtélyes és szomorú történet, — jegyezte meg a kapitány, végig bodorítva villogó szemfékete haját, — de azért sohse busulj fiam. Látod, te még mindig remélhetsz. Egy találkozás, egy levél, vagy egy újsághír fényt vethet a mult titokzatos homályára, de mit szóljak én, a ki öt éves koromban végigszenvedtem atyám és anyám halálhírvédését. Ha rá gondolok, még most is égnek mered minden hajam szála. Ejnek idején törték

ránk a dühöngő oláhok s a szemem láttára verték le apámat, aztán beteg anyámat vonszolták ki az ágyból. En hirtelen a kályha mellé kuporodtam s onnan hallottam a rettenetes csapásokat, melyek darabokra szeltek nyöszörgő anyámat. Most is hallom anyám kétségbeeset könyörgését.

— Csak a fiamat ne bánjátok, csak a fiamnak irgalmazzatok. Aztán egy iszonyu csapást mértek rá, a mitől hörögye bukott a földre s még egyszer nyöszörgőte elhalóan:

— Csak a fiamat, csak a fiamat ne bánjátok...

A tüzes hangulat egyszerre nagyon is elkomorult. Szótlanul meregtek maguk elé s mély megindulással méltak el a legnagyobb drámaíróknak, a sorsnak lelkerázó alakításain. A cigányprimás, a ki titokban annyira elérzékenyült, hogy még a zsebkendője is a szeméhez avanszírozott, hátra tekintett azok felé a barna fiuk felé, a kik az éjszakát az arcukon hordják s egy pillanat múlva édes borsongással zengték e dalt a zokogó hurok:

— Nincsen anyám, nincsen apám, sem szeretőm,

Ők már régen nyugosznak a temetőn.

— Eh fiuk, ígyunk az áldóját. — pattant föl a boldog vőlegény, — mit hur-

czoljátok föl sirjából a multat. Hadd maradjon csak ott. Jó helyen van az ott.

De csak nem akartok földerülni újra. Mintha valami láthatatlan bilincs szorította volna össze előbbi jó kedvüket.

Nem is várták meg, hogy közéjük telepedjék a mosolygó hajnal Ott hagyták a félig üritett pezsgős üvegeket a cigányok prédájának és kicsörgettek a teremből...

Oktober utolsó napján egy szeké állt meg az elkülönített eskadron parancsnokának a lakása előtt. Három fegyveres katona ült rajta. Egy káplár és két köztívész. A tizedes leugrott a bakról s besietett a kapitányhoz.

Nagyon fontos dolgot jelenthetett neki, mert azonnal felkötötte kardját s az utczára sietett.

A káplár ismét fölugrott a bakra s koczogva hajtottak tovább arra felé, a merre a kapitány haladt.

Messze utról jöhetett a szekér. Ujjnyi vastag por ült a lovakon és a legénysegen. A délutáni nap felhők közt bujkálva szakadozott sugarakban ársztá a földre vénasszonyos mosolygását. Fáradtam törölgették izzadó homlokukat a szekérben ülők.

A kapitány befordult a kadét lakására. Erre a káplár a lovakat megállította, a két baka kiugrott a hátulso ülésből s nagynehezen kiemelték a szekérből azt az oblus ládát, a mely idáig rázogatta

házbán van ápolás alatt. A jókedvű legényt elfogták és megindították ellene a vizsgálatot.

— **Megölte a feleségét.** Zala-Egerszegről írják lapunknak: Dézsi András pakodilakos ápr. 4-én reggel valami csekélység miatt összeszólalkozott fiával. Ez látván atyjának izgatottságát, eltávozott hazulról. Ekkor azonban az asszony vette át a fiu szerepét s ráförmedt férjére, hogy miért nem hagyja békében a fiát. Dézsit annyira felháborította feleségének belevakozása, hogy dühében fejszét ragadott s azzal előbb levágta az asszony karját, majd úgy fejebe vágta, hogy szörnyet halt. A hiúsgyilkos férj, közvetlen borzasztó tettének elkövetése után, vonatra ült és Zala-Egerszegen önmagát jelentette föl a törvénytörésként.

— **A suhanczkodás áldozata.** Somogy-Mihálydon, mint a Cs. és V. írja egy Csordás György nevű 12 éves tanuló fiu, pajtása suhanczkodásának áldozatává lett. A fiu ugyanis udvarukban valamit dolgoztatott, mikor szomszédjuknak: öreg Csordás Jánosnak 16 éves pajkos suhancz fia őt meglátta, átment hozzá, kötözködni kezdett vele, majd birokra terelte a dolgot s a nálánál sokkal gyöngébb fiut földhöz vágva, úgy meggázolta, hogy az, két napi borzasztó szenvedés után meghalt. Csordás György szülei nem voltak otthon s mikor este hazamentek, a fiu erős főfájásról panaszkodott. Rögtön orvost hozattak, de mire odaért a kis fiu kiszenvédett. A szegény áldozat hulláját hivatalosan fölbontozták, mely alkalommal a fején ütés, a nyakon, háton, mellen és hason erős nyomás jeleit találták. A gáz-suhanczot elfogták s kihallgatták, de az a meghalt fiu vallomásaival s ennek kis 5 éves öcsese tanuskodásával szemben mindent konokul tagad. Egyelőre szabadon bocsátották. A szegény kis áldozatot, ki igen tehetséges, szorgalmas és jó viselkedű tanuló volt — április 8-án temették el a községi lakók nagy részvéte mellett. Koporsója mellett tanuló társai megható gyászdalokat énekeltek.

IRODALOM.

„Politikai tanügyi lap“. Nemesak házámban, de még az egész világon sem volt politikai tanügyi lap. Most már van

őket, aztán baczepelték a kadét szobájába. A káplár úsztelgett és jelenté, hogy elhozták a ládát s kéri a kadét urat, hogy nyissa fel az átnyújtott kulccsal s nézze át a benne levő inventárt, hogy nem hiányzik-e belőle semmi.

A kadét alig tudott szóhoz jutni az álmélkodástól.

— Micsoda ládát hoztatok ti nekem? Hiszen én nem rendeltem semmit. Vigyék vissza:

— Nem vihetjük kadét ur, mert az önnek szól és szigorú parancsunk van, hogy a láda tartalmának hiány nélküli átvételét írásban is elismerje.

— Persze, csak vedd át és nyisd föl, szólalt meg a kíváncsi kapitány, talán csak lesz benne valami levél, a mi felvilágosít a küldőjéről.

A katonák kimentek s a kadét habozva látható zavarral dugta a zárba a kulcsot.

A legelső, a mi a kezébe akadt, egy gondosan összehajtogatott kinevezési okmány volt, melynél fogta őt az apostoli felség hadnagygyá kinevezni méltóztatott. Aláírva Bauer m. p., hadügyminiszter.

Ezt várta, tehát nem volt valami nagy meglepetés. Azután fölcibálta a láda belsőjét borító fehér vászras vászrat. Fényes és teljesen új egyenruhák csillogtak ki onnan. Egyenkint húzza ki a ragyogó

ez is. A Nemzeti Iskola szerkesztője, Benedek Elek, ki egyuttal e kitűnő, minden irányban független, szókimondó tanügyi lapnak a tulajdonosa is, most letette a kauceziót, hogy a kormány tanügyi politikáját — tisztán politikai szempontból is — bírálhassa. Nemesak a tanítéknak és tanároknak válik ez nagy előnyére, de a nemzeti kultúra szempontjából is fölötté nagy fontosságú dolog, különösen ha a miben nem is kételkedünk, a szerkesztő a politikai pártok fölé emelkedik s párttekinetek nélkül szolgálja a nemzeti kultúra érdekeit, a minthogy a nemzeti kultúra ügye nem is lehet pártkérdés.

Az „Olvasd“ című hetilap, mely szabadszelleme czikkeivel így a Kossuth-gyász alkalmával a királyhoz intézett nyílt levelével országos feltűnést keltett, folyó hó 15 ikétől kezdve mint politikai hetilap jelenik meg. Jövő száma közli a „Függetlenségi nyilatkozat“-ot. Kiadóhivatala Budapest, IV. ker., Koronahercz-utca 6. sz. a. van. Előfizetési ára fél-évre 3 frt.

GSARNOK.

A szerelem halottja.

Marco Prago beszélye.

Ezt a történetet egy szegény barátomtól hallottam és minden hozzáadás nélkül írom le:

— 1874 és 80 közt négyszer ötször is kerültem olyan társulathoz, a melyik Milanóban játszott. Szerény, butorozott lakást béreltem egy Signora Bertenghi nevű asszonynál, a kinek egy kis leánya volt, olyan szemekkel és ajakkal mint egy kis angyalé.

Bertenghiné férje kapitány volt és miután elhalt, csekély nyugdíjából éldégett. Azért is adott ki őt szobas lakásából két kamrácskát, hogy könnyítsen terhein. Egyedüli társaságát a kis leánya képezte, rendkívül kedves kis teremtes volt és rövid időn úgy én, mint nőm rájogtunk a gyermekert.

Bertenghiné leánykáját Máriának hívták és valóban a Madonna nevét sohase viselte szebb teremtes, mint ez a tizen-négy éves, üde leányka, a kit nőmmel csak a kis barna Madonnának hívtunk.

nadrágot, a nehéz és tiszta arany kard-bojtot, a csillogó cartouchet, csákót és köpönyeget, melyek mind párosan csillámlottak egymás mellett. Azután ismét egy viaszos vászon következett, alatta egy levél s benne egy szép fiatal nő arczképe.

Remegve, lázasan ütő szívvvel nézte a megszólítást.

„Kedves fiam! Imre!

S rögtön átfordította, hogy az aláírást lássa.

Szerető atyád

Dobó, tábornok.“

Örömeiben átölelte a kapint és körül tánczolta vele a szobát.

— Nem hittem, álmodni sem mertem volna, hogy ilyen boldog lehessen életemben — lihegte nagyokat szökelve.

— Látod — úgy-e mondtam a multkor, hogy nem szabad eldobnod a reményt.

— Csakhogy végre megtudtam születésem titkát.

Bárcsak ne küldött volna semmit, hanem inkább maga jött volna el. Hátha beteg? Megengedi kapitány ur, hogy tovább olvasson ezt a megrájtó levelet.

... Itt küldöm édes anyád arczképét, ki születésed után nem sokára meghalt. A kerespi temetőben nyugszik. Sirkövére ez a név van véve: Halmi

Egyetlen egy este sem sikerült őt magunkkal vinni a színházba. Soha sem akarta egyedül hagyni a mamáját.

Mikor az idénynek vége volt, a legnagyobb sajnálkozással váltunk meg Bertenghiétől és hónapokig nélkülöztük a kis Máriát.

Néhány év mulva ismét Milanóba szerződünk. Első dolgunk volt Bertenghiéket fölkeresni és miután az általunk lakott fiatal kamrácska éppen üresen állott, újra kibéreltük azt.

Mária nagyon meguott és még sokkal szebb lett mint volt előbb, rendkívül vidám. Alig voltunk tul az első üdvözteken, már elbeszélte nekünk, hogy menyasszony, vőlegénye segéd egy első rendű divatkereskedésben, szorgalmas, törekvő fiatal ember, szeretik egymást és két hónap mulva lesz az esküvőjük.

— Milyen kár, hogy önök már akkor nem lesznek itt — jegyzé meg Mária — ha itt maradnának, őnt hívnám meg egyik tanumul.

— Igazán — kiáltam örömmel. — No de ez talán így is lehetséges lesz, csak Genuába megyünk és ha a direktor egy napi szabadságot ad, és a hitelezőim nem fognak tul a renden zaklatni, úgy ájtövök.

Mikor a saisonnak ujra vége volt, megígérte Mária, hogy irni fog és tudósit junius melyik napján menend végbe esküvője.

Genuában egyre türelmetlenebbül vártam a levelet, de az, bár junius már vége felé közeledett, még egyre később.

Ekkor irtam nekik. Megírtam, hogy siessenek, mert Livornoba megyünk és innét már bajosabb lesz az utazás Milanóba.

Mária erre egy érthetetlen levéllel felelt. Azt írta, hogy az esküvőt elháríthatatlan okok miatt későbbre halasztották, de én a sorok közül valami mély, végtelen nagy titkolt bánatot véltem kiolvasni. Aztán sokáig nem hallottam Bertenghiéről semmit, a vándor színész élete pedig nem alkalmas arra, hogy emlékeket ápoljon.

Két év mulva ismét Milanóba vettem a sors bennünket és első utam Bertenghiékhez volt.

Mondanom sem kell, mennyire megrültünk egymásnak, de úgy nőm, mint

Róza, élt 22 évet. Mikor megismerkedtünk, már én régen nős ember voltam. De nőm, ki folyton betegeskedett s két évvel ezelőt halt meg, még csak reményt se nyújtott arra, hogy valaha gyermekekkel ajándékozhat meg. Fiam, én olyan nevet viselek, a mely századok óta szerepel házáink történelmében. Békében és harcban verejtéket és vért hullattunk nemzetünkért. Velem befordíthaták volna családunk címerét, mert magvunk szakadt volna.

Ennek köszönheted születésedet, tiszteld azért anyádnak emléket, bár oltár előtti eskü nem kötött hozzá. Neve helyett most az enyémet fogom rád ruházni mert méltónak mutattad rá magad. A ládában találsz tizezer forintot, ennyit sikerült befektaritanom számodra. Ohajtom, nevünkhöz méltó nőt kapsz magadhoz. Kérj szabadságot és jöjj mielőbb hozzám, hogy megismerhesd.“ stb.

Az ujhadnagy kezébe kapta az arczképet s hosszan elmerengve nézte.

A öreg napból betévedt egy sugár s kaczerán illegette magát abban a fényes kis tükörben, mely könnyesepp gyanánt rezgett a fiatal Dobó szempilláján.

F—s E—d.

én visszariadtunk Mária teljesen megváltozott lényétől.

Halavány volt mint egy halott és esontjai szinte csörögtek a soványságtól.

— Mária, mi történt veled, halavány vagy és szinte átlátszón sovány.

— Tudja a nagy forrás, Milano-ban értünk, olyan borzasztó nyarunk volt az idén.

Nem hittük el neki, és anyja miután ismét Bertenghiéknél vettünk lakást, néhány nap múlva elmondta nőnek, hogy szegény Máriát véglegénye elhagyta és azóta vesz és fogy szemlátomást.

Nőm és én vigasztalni igyekeztünk a szegény özvegyet, különben Mária is egyre vigasztalta mind azt mondogatva:

— Higgyék el, a mama csak képzelem, hogy én beteg vagyok, nincsen semmi bajom, télre majd ismét kövér leszek...

* * *

Egy napon, épen ebéd után volt, Mária bejött szobánkba és hizelegve simult nőmhöz:

— Carissima vigy el ma este magaddal a színházba.

Nőm tulbaldog volt. Végre valami szíveséget tehetünk a jó leánynak, és miután nem volt épen szerepe, megígérte neki, hogy elviszi magával a színészek páholyába.

— A mama azt mondja, szórakozzak. Épen valami nevetni való darabot adnak... De ugy-e bár a színpadot is megmutatja nekem, olyan régen szeretném már látni. Szólt felém fordulva.

— Természetesen, egy felvonásközben le fog jönni és mindent apróra megnézhet.

* * *

Este, előadás közben, midőn már a második felvonás is véget ért, egyszerre csak nőm lépett öltözőmbé:

— Mit csinál Mária? csak nem akar talán a darab végig a színpadon maradni?

— Csodálkozó tekintetet vetettem nőmre:

— Mária? Hát mincs veled a páholyban?

— Ott volt, de az első felvonás után azt mondta, lejön hozzád a színpadra...

— Miért nem kísérted le.

— Épen akkor jött az igazgató, hogy jutalomjátékomat megbeszélje velem és kénytelen voltam őt egyedül hagyni jönni, jól megmagyarázva neki az utat.

— Itt nem volt!... Istenem, Istenem, mi történhetett vele! Töprengtettem mély gondolatokba merülve.

Nőm tekintete találkozott az enyémmel, mind a kettőnk egy gyászos sejtelem ragadt meg és mindenkitől kerdőzködni kezdtünk:

— Egy magas, nyulánk leány, nagy, fekete szemekkel, ijesztően sovány. Végre is a portás tudott róla fölvilágosítást adni. Az első felvonás után elhagyta a színházat.

Kétségbeestünk. A színpadon épen a záró jelenetet játszották és föl hagyott a publikum tomboló tetszészaja.

Alig vettem magamnak időt, hogy arcomról a festéket letöröljem, otthon megnézni volt első gondolatom.

— Nézd meg ott van-e... de ha nincsen ne szólj semmit annak a szegény, beteg asszonynak, oh, oh... jajgatott nőm egyre, vialatt kirohantam az öltözőből.

Épen az ajtót nyitottam, mikor egyszerre csak Mária állt előttem, fehérén mint egy márványszobor, rendetlen hajfürtökkel szemei lázasan égve.

Az első pillanat behatása alatt szerettem volna megverni, de a másik pillanatban már keblemre zártam:

— Hol voltál, mit tettél rosz gyer-

mek! — kiáltottam rá zokogva és kacagva.

A szerencsétlen leány didergett a hidegtől, az izgalomtól, a kintől és végre töredezett hangon meggyőnt nőmnek.

Elmondta, hogy néhány nap előtt tudomására esett, hogy egykori jegyese más nőt fog oltárhoz vezetni, hogy esküvője ma este megy végbe és ezért nyult ahhoz az ürügyhöz, hogy velünk színházba megy mert édes anyja másként ki nem bocsátotta volna ezen a napon.

Elmondta, hogy szökött meg a színházból, hogy rohant a templomhoz és hogy esett össze ájultan, midőn a jegyespárt az oltár előtt esküdni hallotta.

Midőn magához tért, egy gyógytárban volt, a hol erősítő italt adtak neki, úgy tudott ismét egyedül visszajönni a színházhoz.

Másnap reggel nagyon rosszul volt a szegény gyermek, bejött a szobámba és kért, hogy fessen ki az arcát, ajkát. Azt hittem megszakadt a szívem, mikor a piros carmint rákentem azokra a szerdes ajkakra. Aztán kiment és vig dalt dudolt.

— Lássá — szólt nőmnek később özvegy öreg anyja, a ki előtt mindentelhallgattunk — milyen jót tett Mariskának a szórakozás, sokkal jobb a kedélye.

Másnap reggel ismét bejött hozzánk Mária.

— Carissima, fessen ki! — szólt könnyörgő hangon nőmhöz. Már ekkor inkább hasonlított halotthoz, mint élőhöz.

— Nem Mária — mondá nőm! Ön rosszul van, feküdjék le, hívasson orvost.

— A viláért se — csak fessen ki, hogy a mama meg ne ijedjen... aztán — ekkor felém fordult — maga meg nevettesse meg a mamát, hiszen olyan jó meg tud nevetetni egy egész közönséget...

Nőm kezébe vette a puderozó tupét, de Mária egyszerre csak inogni kezdett, szívéhez kapott, halk sikoj lebbent el ajkairól és összerogyott. Meg volt halva.

Esküszöm önnek barátom, a szíve ölte meg, a szerelem halottja lett... oh, hogy ez az ostobaság már soha sem tud kimenni a divatból...

Az öreg kapitányné a fájdalomtól egészen összetört. Bárhol legyünk is, nőmmel együtt évente egyszer mindig meglátogatjuk, narancsot, süteményt viszünk neki és sokat beszélünk a szegény, feledhetetlen kis barna madonnáról.

Sirjára rózsák és babérfa borul és a fehér márványkövön busan, szomorun csillan meg az alkonyi fényben öt aranyos betű:

Mária

Olaszból: N-i H.

Adomák a Bach-korszakból.

A bűnös cigány.

A megyei főnök előtt a cigány áll. Nagy az ő vétké: csárdásfélét mert huzni az utcán.

— Te cigány! Ti valami új nótát huztok, pedig azt én már megtiltottam.

— Dehogy huzsunk, dehogy huzsunk nagyságos méltóságos ur; van is nekünk most kedvünk új nótát csinálni.

— Hiába tagadod, magam hallottam, mikor huztátok.

— Hát ugyan melyik vót azs ides miltuságus uram?

Az, a melyik ugy kezdődik, hogy: Jaj de!

Azs új nóta? Régi nóta azs már méltóságos uram; de nagyon! Több száz esztendősnél.

A policzaj.

Mikor még a policzaj ujság volt nálunk, félt azoktól mindenki, kerülték őket,

mint a betegséget mert irgalmatlan górombák voltak mindenki iránt, akiből csak három magyar szó kilátszott. Hanem van egy osztálya az embereknek, akik előtt nincs tekintély s ezektől nem egyszer ők is kikapták a magukét elég drasztikus adagokban. Ezek pedig a különböző mesterinasok.

Ebben az időben minden utcásarkon volt policzaj. Egy suszterinas nem vette észre, hogy éppen az ő háta mögött is áll egy ilyen s vig képpel állítja meg valamelyik pajtását s nevetve kérdi tőle:

— Miska tudod-e mi különbség van a policzaj és számár között?

A mint meghalja a policzajezen triviális dolgot, megfogja a lurkónak fületét s biztatja, hogy mondja meg hát a különbséget. A gyerek jajgat erősen.

— Jaj kérem ne bántson, inkább semmi különbség sincs közöttük.

A policzaj erre még egyet huzott a suszterinas fülén s elereszti, nem vevén észre, hogy most mondott ám az a vásott kölyök igazán policzeiwidrig dolgot.

Nem lehet már többet.

Valami stulrikert hitt meg ebédre Z... ur ki jó konyhájáról s vendégszeretetről egyiránt ismeretes volt.

Az ebéd sora a pecsenyékre került, midőn a stulrikter ur eltolja maga elől tányérát s váltig köszöni a sok kínálgatást

— Deb'zon egyik még. Az én kedvemért még ezt az egy falatot, kínálhatja a szíves házigazda a bevett módokon a szegény németet; de ez csak nem eszik.

— Hát jóllakott már? kérdi végre a türelmét vasztett házigazda.

Etes matyar én ennék még, de nem lehet, szól a német s ezzel álkapczájára mutat, mely nem lévén hozzá szokva annyi evéshez, kifáradt a sok örlésben.

330. szám.

v. 1894

Árverési hirdetmény.

Alulirt kiküldött bir. végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében azennel közhirrre teszi, hogy a fiumei kir. törvényszék által 360 P. 1894. számú végzéssel Harezl Ferencz st. fiumei lakos végrehajtató javára Pollák Gábor kaposvári lakos ellen 596 frt 9 kr. tőkekövetelés és járuléka erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag le és felül foglalt és 927 frt 21 kr-ra becsült és pedig Kaposvárótt bolti áru cikkek, mérlegek és állványok, Toponárban pedig italok, butorok, háziesszközök, ágy és fehérneműk egy edényekből álló ingóságok, nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésének a kaposvári kir. járásbíróság 2305 P. 1894. [sz. kiküldést rendelő végzése folytán a helyszínen, vagyis Kaposvárótt 1894 áprili 24. d. e. 9 órakor és folytatva Toponárba leendő eszközlésére 1894. év április hó 25. napjának d. u. 2 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 10. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára készpénzben, illetve az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Egyuttal az 1881. évi LX. t. cz. 111. §-ának rendelkezéséhez képest felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítéshez jogot tar-

tanak, hogy elsőbbségi bejelentéseiket az árverés kezdetéig alulírt bír. végrehajtónál egy példányban írásban adják be, vagy addig szóval bejelentések.

Kelt Kaposvárott, 1894-ik évi április hó 12 napján.

Nagy János,
kir. bír. végrehajtó.

1498 szám

tk. 1893.

Árverési hirdetményi kivonat.

A tabi kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság közbiré teszi, hogy a Somogy-Karádi takarékpénztár végrehajtónak Tóth József kőröshegyi lakos végrehajtást szenvedő elleni 130 frt. és 130 frt. ügy. a csatlakozottak kimondott Somogymegyei takarékpénztár végrehajtónak 300 frt. és 200 frt. törke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kaposvári kir. törvényszék a tabi kir. járásbíróság területén lévő Kőröshegy község határában fekvő a Kőröshegyi 431 sz. tjkben vhaajtást szenvedett Tóth József nevében foglalt A I. 3—12 sz. alatt felvett 1/4 telokre 685 frtban, a kőröshegyi 447 sztkben A I. 1—10 sz. alatt felvett 1/4 kültekére 774 frtban, továbbá a kőröshegyi 421 sztkben A I. 40 a hrsz. alatt felvett ingatlanbóli lakház és tartozékai ból álló illetőségére, a kőröshegyi 29 sztkben A I. 40/b hrsz. a felvett ingatlanbóli lakház és tartozékai ból álló ille-

tőségére, minthogy azonban a kőröshegyi 421 és 29 sztkjvekben felvett ingatlanokbóli illetőség kikiáltási ára a törvényes összeget meg nem üti, ennél fogva a kőröshegyi 421 sztkben A I. 40/a hrsz. alatt felvett ingatlanból Szabados Zsuzsánna illetőségére is és így 40/a hrsz. a felvett egész ingatlanra lakház és tartozékaira 287 frtban, kőröshegyi 29 sztkjben A I. 40 a hrsz. alatt felvett ingatlanból Timár György illetőségére és is így a 40/b hrsz. a felvett egész ingatlanra lakház és tartozékaira 287 frtban megállapított kikiáltási árban elrendeltetett K. azzal, hogy a kőröshegyi 1. javára bekebelezett holtiglani eltartás-ruházás és eltakarítás kikötménye ezen árverés által nem érintetik és hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1894 évi május hó 4-ik napjának d. e. 9 órákor Kőröshegy a község házanál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10% át vagyis 68 frt 50 kr. 77 frt 40 krt. 28 frt 70 krt és 28 frt 70 krt. készpénzben vagy az 1881 évi LX. t. cz. 423 §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a kelt Ig. ügy. min. rendelet 8 §-ában kijelölt óvadékképes érték papirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t. cz. 170 §-értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhe-

lyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Tabon 1893. évi május 11-én.

A tabi kir. bíróság mint tkv. hatóság

Fodor.
kir. aljbíró.

Magy. kir. államvasutak. Kaposvár állomás.

Hirdetmény.

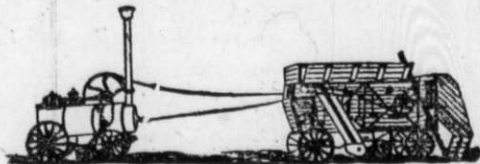
A t. cz. közönség ezennel értesítetik, hogy az itteni állomáson, még pedig az áru raktári helyiségekben 1894. április hó 25-én 9¹/₂ órákor délelőtkövetkező tárgyak bírói utnak mellőzésevel, nyilvánosan elfognak árvereztetni;

u. m.	
1 hordó üres	30 kg
1 láda droguen	35 "
1 " " "	30 "
1 bál üres zsák	51 "
2 csomag vashural	10 "
1 " szálló vessző	96 "
1 zsák tengeri	32 "
2 " bab	79 "

Kaposvár, 1894. április hó 21-én.

Az állomási főnök:
Olofson.

Összes gazdasági gépek
elsőrangú minőségben.

saját hazai gyártmány

Hasznos feltevések!

GŐZCSÉPLŐGÉPEK

Legújításosabb áral

GAZDASÁGI GÉPGYÁR, BUDAPEST.

Rövidített leírásim:

ELSŐ MAGYAR

GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZVÉNY-TÁRSULAT.

Gyártelep: KÜLSŐ VÁCZI-UT 7.

POSGAY SÁNDOR

gép- és lakatosgyára Kaposvárott

Sétatér-utca 15. sz.

Elvállal mindennemű gépek, különösen varrógépek győkeres javítását jótállás mellett jutányos árért; ugyisint gőzcséplőgépek kezelését, kiválólag ajánlja részöntődjét.

Továbbá új szivattyus kutak, tűzfecskendők, tizedes mérlegek készítését, saját találmányu

felnyithatlan biztonsági zárait

kevés tüzelő anyaggal használható vas tűzhelyeit és szobasűr-gőnyeiket. Elvállal mindennemű saját készítményű épület lakatos munkát, melyet nem a vasárusnál szerez be, mint más lakatosok az öntött vasalást, hanem azt maga készíti, miért is munkájáért felelősséget is vállal.

Végre tudatja a gőzgéptulajdonos urakkal, hogy a gőzcséplőgépek a sok kontár gépkezelők által szakszerűen nem kezeltetnek s nem javíttatnak, miért is ma már sok gép idő nap előtt tönkrement, így vagy eladni, vagy becsereálni kénytelen a gazdaközönség, mind mellőzve lesz azon aggály, ha hozzám fordulnak javítás és kezelés végett, mely csekélységbe kerül, mert csak a gépnek szabálytalan összeállításában van a hiba, innent van, hogy a gép contra gőzzel dolgozik tetemes tüzelőanyagot és vizet kíván és erőt még sem bír fejteni, innent van, hogy a tüszesövek megfolyanak és a tüszeskrény elég; továbbá a szalma törekázó és dobtengely, ha már egészen laposra elkopott, saját találmánya szerint megacézolja, melynek jóságáért kezkesedik és csak fele árba kerül mint az új.

Teljes tisztelettel

POSGAY SÁNDOR

műegyet okl. gépész és lakatos.

MAGYAR JÁNOS

könyvnyomdája, „Somogyi Ujság“ kiadója

Kaposvárrott, Teleky-utca 9. sz.

A nagyérdemű közönség becses figyelmébe ajánlom a legujabb betűkkel dúsan felszerelt

KÖNYVNYOMDÁMAT

hol minden a nyomdászati szakba vágó munkákat
izlésesen és tisztán kiállítva készítek.

Magamat, valamint üzletemet a n. é. közönség figyelmébe ajánlva, maradtam

teljes tisztelettel

MAGYAR JÁNOS.